

שיחת השבוע

חב"ד
צנעתי
אגודת
חב"ד
כל העם לכל אחד
876 סניפים
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

'סעודת משיח'

בשביעי של פסח אחר הצהריים, מקיימים את המנהג שייסד הבעל-שם-טוב, לערוך סעודה מיוחדת שנקראת 'סעודת משיח'. השנה עורכים זאת בסעודה השלישית של החג שחל בשבת. נוטלים ידיים, אוכלים מצות וגם שותים ארבע כוסות. סעודת משיח נערכות בבתי כנסת רבים ברחבי הארץ, ומוכן שאפשר לקיים את הסעודה גם בבית, בחיק המשפחה.

עוד ארבע כוסות?

הרבי מליובאוויטש מסביר מדוע שותים ארבע כוסות ב'סעודת משיח': אחד הנימוקים לארבע הכוסות של פסח הוא, שהן מקבילות ל"ארבע כוסות של פורענות שעתיד הקב"ה להשקות את אומות העולם, וכנגדן עתיד להשקות את ישראל ארבע כוסות של נחמות" (ירושלמי פסחים, תחילת פרק י). אם כן, כאשר אנו מתקרבים לקיום הייעוד הזה אנו שותים עוד ארבע כוסות בסיום הפסח, כדי לעורר את גילוי ארבע הכוסות של ימות המשיח.

אמונה ושמחה

בבתי חב"ד ברחבי הארץ נערכות 'סעודות משיח' נלהבות, שבהן מעוררים את הלבבות לאמונת הגאולה השלמה, מתוך שמחה וריקוד. הציבור מוזמן להשתתף בסעודות אלה, ולסיים את החג מתוך חיזוק האמונה והציפייה לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

כל עלוני חב"ד
אצלכם בוצאפ כבר ביום חמישי

זמני השבוע

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע	אילת	ניו יורק
18:30	18:52	18:42	18:51	18:49	19:21
19:47	19:50	19:50	19:48	19:47	-

שבת ישראל
קדם והזמנים

להרגיש טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

להבעיר את אש האמונה

פעמי המשיח נשמעים בעוצמה. התיאורים במקורותינו על הסימנים המבשרים את בואו של המשיח – מתגשמים עכשיו לנגד עינינו ממש

חזון שנהפך למציאות. סעודת משיח והציפייה לגאולה הקרובה

אט-אט אל האמונה בבורא אחד, ואל הערכים הבסיסיים שניתנו בתורה בעבור כל בני האנוש. הכפירה והאמונה בחומר התפורר, והעולם בשל עכשיו יותר ויותר לתיקונו במלכות שמיים.

לטפח ולשלהב

בזמן הזה חשוב במיוחד לטפח את הציפייה לגאולה, שהיא עצמה (הציפייה) בכוחה לקרב ולהחיש את הגאולה השלמה. ידוע שהציפייה למשיח והתפילה והתביעה לבורא העולם שיחיש את בוא הגאולה – הן שיביאוה מהר יותר.

אמנם חולף עוד יום ועוד יום והגאולה עדיין לא באה, אבל כאן בדיוק מקומה של האמונה. זו צריכה להתחזק ולהתעצם, מתוך ידיעה ברורה שהגאולה קרובה כל-כך. גם בני ישראל במצרים "לא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה, מִקְצֹר רוּחַ וּמַעֲבָדָה קָשָׁה" (שמות ו,ט). אך כשהגיעה עת הגאולה – לא עכבם הקב"ה אפילו כהרף עין.

החסידות מלמדת שחג הפסח נחלק לשני חלקים: הימים הראשונים של החג קשורים לגאולה ממצרים, ואילו החג האחרון של פסח קשור עם הגאולה העתידה. חג הפסח הוא הזמן לספר את ניסי יציאת מצרים, וגם לטפח ולשלהב את האמונה בגאולה העתידה.

נאכל בחג האחרון של פסח את 'סעודת משיח', שמחדירה את האמונה בבוא המשיח לליבנו ולנפשנו. ויהי רצון שעוד השנה נזכה לערוך את 'סעודת המשיח' המושלמת, עם משיח צדקנו עצמו.

הציפייה לגאולה ולביאת המשיח מלווה אותנו כל ימות השנה. שלוש פעמים ביום אנו מצהירים לפני הקב"ה: "כי לישועתך קיוונו כל היום". כדאי לשים לב, איננו אומרים "כל יום" אלא "כל היום". כלומר, איננו מסתפקים בציפייה לגאולה פעם אחת ביום, אלא אנו מצפים לה כל היום כולו.

הרמב"ם כלל את האמונה בביאת המשיח בתוך שלושה עשר עיקרי האמונה היהודית.

וכך הדברים מנוסחים בתמצית י"ג העיקרים: "אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח, ואף-על-פי שיתמהמה – עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא". גם בשעות קשות ביותר שרו יהודים את אמונתם העזה בביאת המשיח.

העולם חוזר אל האמונה

בכל דור ודור קיוו היהודים שהמשיח יבוא בימיהם, אולם בימינו פעמי המשיח נשמעים בעוצמה. התיאורים במקורותינו על הסימנים המבשרים את בואו של המשיח מתגשמים עכשיו לנגד עינינו ממש. מתחוללים אירועים שלא קרו כמותם במשך אלפיים שנות גלות, וכולם מובילים לכיוון אחד – הכנת הקרקע לעולם חדש, עולם של גאולה.

כל מי שסוקר בעין בוחנת את האירועים שהתרחשו בעולם בכלל ובעם ישראל בפרט בדורות האחרונים עומד נפעם לנוכח העקביות של התהליכים, המקרבים את העולם כולו אל תקופת הגאולה.

לנגד עינינו מתגשמים זה אחר זה הסימנים שנתנו לנו חז"ל על תקופת 'עקבתא דמשיחא'. התהפוכות שמתרחשות בעולם מעידות בבירור כי העולם הולך ומכשיר את עצמו לימים שבהם "אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְּרוּרָה, לְקַרְא כָּלֶם בְּשֵׁם ה', לְעִבְדוֹ שְׂכָם אֶחָד" (צפניה ג,ט).

מתו כל האידאות הכפרניות. אבדו מן העולם כל האידאולוגיות שהולילו אחריהן מאות מיליונים בדורות עברו. העולם כולו חוזר

החירות שלך תלויה רק בך

התורה מצווה אותנו לזכור תמיד את יציאת מצרים ולשמר אותה חיה בתודעתנו – "בְּכָל דּוֹר וְדוֹר חֵיב אָדָם לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלוֹ הוּא יָצָא מִמִּצְרָיִם". היינו שהזכרון חוזר ונעשה חי בכל יום מחדש.

השכחה היא תופעה טבעית, שמתרחשת בהדרגה. אדם זוכר היטב אירוע שקרה אתמול, אך למחרת הזיכרון מייטשטש מעט, וכך הוא נחלש והולך מיום ליום, עד שבחלוף שנה הזיכרון נשכח כמעט לגמרי. אם רוצים לשמר את הזיכרון, יש להחיותו מדי יום ממש.

מוכן לדלג

יציאת מצרים התאפיינה בדילוג, "כִּי בָרַח הָעָם" – בני ישראל דילגו וברחו מהרע, בלי לעסוק בתיקוננו. מעין זה נדרש מכל אחד מישראל – לדלג ולקפוץ מעל כל המחסומים וההפרעות

מלכתחילה לא נלקחה לגלות, אלא הגוף בלבד. אם הגוף מנהיג את האדם, הרי שהוא מושך עימו את הנשמה לגלות; ואילו כשהנשמה היא העיקר – היא מרוממת את הגוף, שגם בו לא תורגש הגלות.

יהיה יום טוב

בכל בוקר, כאשר יהודי מתעורר משנתו הוא אומר "מודה אני לפניך... שהחזרת בי נשמת". היצר מתחיל מייד לבלבלו ולזרוע בו ספקות, באומרו: איך ייתכן שרק פקחת את העיניים וכבר אתה מודה על היום החדש? מנין לך שזה יהיה יום טוב ומאושר?

התשובה טמונה ב'מודה אני' עצמו. יהודי מאמין אמונה פשוטה ותמידית שהקב"ה הוא עצם הטוב, וטבעו להיטיב, ובפרט לבני ישראל. בעקבות זאת הוא בטוח שיומו החדש יהיה מאושר בגשמיות וברוחניות, עד שמיד בהקיצו משנתו הוא אומר "מודה אני לפניך". זו יציאת מצרים יום־יומית – חיים מתוך הכרה שאין על יהודי שום מגבלות, והחירות תלויה בו.

(י"א בניסן ואחרון של פסח תשל"ו)

חירות במחנה ריכוז

אבל איך אפשר לחיות תמיד בתודעה של יציאת מצרים, בשעה שאנו שרויים בגלות? התשובה היא שחירות תלויה בתחושתו של האדם עצמו ולא בנסיבות חיצוניות. יכול אדם להיות עשיר גדול ובה בעת להיות חרד ודואג לממונו באופן של "עֶשֶׂר שְׁמוֹר לְבַעְלֵי לְרַעְתּוֹ" (קהלת ה,יב). ולעומת זה, אדם יכול להימצא במצב נורא, ולהחליט שלא להתחשב בתנאים החיצוניים אלא להתמקד בערכים הנצחיים – התורה והמצוות, שעליהן נאמר "וְחַי בָּהֶם". כך הוא יכול להרגיש חירות מוחלטת אפילו במחנה ריכוז!

ידוע הפתגם של אדמו"ר הרי"צ ש"הנשמה

אמרת השבוע

להתאמץ בעת רצון

שאלו את בעל ה'אמרי אמת' מגור מדוע דווקא בשנות 'קץ' (שנים של עת רצון לביאת המשיח) גוברים הקשיים והנסיגות, ולפעמים גם יש צרות וגזירות.

אמר להם: "נאמר בירושלמי 'מכאן שאין השטן מקטרג אלא בשעת הסכנה'. יש לפרש שכונות חז"ל באומרם 'שעת הסכנה' היא ל'שעת הסכנה' של השטן עצמו. כאשר השטן רואה שמגיע זמן ראוי ומסוגל לביאת המשיח, שבו יבוא קיצו, שכן בביאת משיח ישחט הקב"ה את יצר הרע, אר אז הוא 'מקטרג' ועושה מאמצים יתרים בניסיון לעכב את הגאולה".

והוסיף: "כאשר מגיעים לעת רצון, שבה הגאולה ראויה לבוא, יש להתאמץ ביותר שלא למעוד חלילה, ואדרבה, יד להוסיף התחזקות בתורה ובמצוות, כדי להתגבר על הקטרגים ולפעול שאכן נזכה בזמן הזה לביאת משיח צדקנו".

שביעי של פסח

מן המעיין

ראש השנה למסירת נפש

שביעי של פסח, היום שבו אמר ה' "דבר אל בני ישראל וייעצו", נחשב ראש השנה למסירת נפש. בשביעי של פסח יכול וצריך כל אחד ואחד לקבל עליו שבמשך כל השנה תהיה לו תקיפות של מסירת נפש על התורה, על מצוותיה ועל עבודת הבורא.

(ספר השיחות תש"ג)

שמחים באמונה

הימים האחרונים של פסח הם כמו הימים האחרונים של סוכות: תוכנם מלא שמחה, אלא שבימים האחרונים של סוכות שמחים בתורה, ואילו בימים האחרונים של פסח שמחים באמונה – "ויאמינו בה' ובמשה עבדו".

(רבי נחמן מברסלב)

גם אנו ראויים

רבי משה מקוברין התאנח בשביעי של פסח ואמר: כלום גם דורנו, דור חוטא, היה זוכה לניסים כאלה? אחר־כך התנער ואמר: אם פרעה נשאר בחיים כדי שיראה את ניסי ה', ראויים גם אנו שהקב"ה יראה לנו ניסים ונפלאות ותשועות כימי צאתנו מארץ מצרים.

משה רבנו קינא

כאשר נבקע הים, לאחר שנחשון קפץ לתוכו ובעקבותיו כל ישראל, קינא בהם משה רבנו – שמדריגתו 'חכמה דאצילות' – על מסירת נפשו, שהייתה באמונה פשוטה. 'חכמה דאצילות' מבינה הכול באופן אחר, ומשה מקנא באמונתם

של היהודים הפשוטים.

(הרבי הרש"ב מליובאוויטש)

פרנסה בנס

"קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף" (פסחים קיח,א). מה קריעת ים סוף בנס ובידי שמיים, כך מזונותיו של אדם באים בנס ובידי שמיים.

(רבי ברוך ממז'בוז')

פרנסה מידי הקב"ה

פרנסה שהקב"ה מזמן היא באמת קלה ונוחה, אבל קשה ומרה היא הפרנסה 'של אדם', שבאה על־ידי אדם. פרנסה כזאת קשה כקריעת ים סוף.

(עיסורי תורה)

בא פתאום

כשם שהנס על ים סוף בא פתאום, כשנדמה היה שאפסה כל תקווה ואין שום מוצא מהמצב, כן הוא בפרנסה.

(חידושי הרי"ם)

מופתים בעבורנו

אין לדמות את האותות והמופתים של קריעת ים סוף לאותות והמופתים שהיו במצרים, כי שונים הם במטרתם: מטרת מופתי עשר המכות הייתה בעיקרה לשבור את קליפת מצרים; ואילו המופתים בקריעת ים סוף נועדו בעיקרם בעבור ישראל – להכינם לקראת הגילויים של מתן תורה.

(ספר המאמרים תרפ"א)

ללב של חב"ד
ליזון אישי והדרכה למבקרים
באוהל הרבי ובמרכז חב"ד
העולמי 770 בניו יורק

ברוכים הבאים
לפרטים והרשמה כנסו לאתר חב"ד ישראל
או שלחו הודעה לוחצא: 051-5415770

לוח יומי ללימוד הרמב"ם כתקנת הרבי מליובאוויטש
כ"א ניסן - כ"ז ניסן

ש"ק ה'ל שביית עשור פרק א'
א' ה'ל שביית יום־טוב פרק א'
ב' פרק ד'
ג' פרק זח. ה'ל חמש ומצה פרק א'
ד' פרק ב'ד'
ה' פרק ה'ז'
ו' פרק ח. טסח ההגדה. ה'ל שופר וסוכה ולולב פרק א'ב

ש"ק ה'ל נזקי ממון פרק ד'
א' פרק ה'
ב' פרק ו'
ג' פרק ז'
ד' פרק ח'
ה' פרק ט'
ו' פרק י'

להאזנה לשיעורים היומיים הכנסו לאתר: 'האזיני'

לקבל את הארת המשיח

סְעוּדַת מְשִׁיחַ. בחג האחרון של פסח נהג הבעל-שם-טוב לסעוד סעודה מיוחדת, וקרא לה 'סעודת משיח'. "הבעש"ט קרא לסעודת היום של אחרון של פסח 'סעודת משיח'. כשם שיש שמות לסעודות שבת ויום טוב - 'עתיקא קדישא', 'זעיר אנפין' וכדומה - לסעודה זו קראו 'סעודת משיח'. בעת הסעודה הייתה הדלת פתוחה לכול, וכל מי שנכח אז בבית היה טועם מן הסעודה. 'סעודת משיח' נערכת באחרון של פסח, שכן ביום זה מאיר גילוי הארת משיח צדקנו" (ספר השיחות תש"ב עמ' 109).

הרבי הרש"ב מליובאוויטש הנהיג עוד מנהג בסעודה זו - שתיית ארבע כוסות של יין. מנהג זה נתקן בשנת תרס"ו, בעת 'סעודת משיח' שנערכה בישיבת 'תומכי תמימים'. הרבי ציווה אז לתת לכל אחד מתלמידי הישיבה, ה'תמימים', יין לשתיית ארבע כוסות (היום, עמ' מז).

הרעיון שמאחורי הסעודה הוא, לקבל את הארת המשיח לא רק בכלים הרוחניים של הבנה ורגש, אלא בצורת סעודה, שהאדם אוכל ומרגיש את טעמה, ואחר-כך היא מתעכלת בקרבו ונעשית חלק ממנו.

הרבי הרי"צ מליובאוויטש הנהיג לערוך 'מחול משיח' בסעודה זו. אמר על כך הרבי מליובאוויטש (תורת מנחם תשי"ב, כרך ב, עמ' 157): "אפשר לפרש זאת בשני אופנים: (א) ריקוד ששייך ומהווה הכנה למושיח. (ב) ריקוד שמושיח עצמו משתתף בו. ומכיוון שהדבר תלוי בנו איך לפרש, נפרש כפי שכדאי לנו - כפירוש השני - שמושיח כבר נמצא ומשתתף ורוקד עימנו".

מפיצים באהבה

ישראל נבאטי

בן 57
תושב נס-ציונה
עוסק בהשמת עובדים זרים. לאורך שנים רבות מפיץ את 'שיחת השבוע', לצד עלונים נוספים, ב-36 בתי כנסת בעיר.

לפני שנים התחלתי להפיץ עלוני שבת בבתי הכנסת בעיר. הרב שגיא הרשפר, מנהל בית חב"ד, שאל אם אוכל להפיץ גם את 'שיחת השבוע'. נעניתי בשמחה, ומאז אני עושה את זה בכל שבוע.

לאורך כל השנים האלה לא החמצתי אפילו פעם אחת את החלוקה. אני מחלק ביום חמישי בלילה, לאור בקשת הרב שגיא, כדי שבבוקר יום שישי יוכלו האנשים לקחת את העלון הביתה ולא תהיה בעיה של טלטול בשבת.

'שיחת השבוע' הוא עלון מבוקש מאוד. ברוב המקומות לא נשאר אפילו גיליון אחד. אנשים מחפשים אותו. אני רואה שאוהבים את העלון, כי הוא קריא מאוד ומדבר לכל אחד ואחד.

ב"ה

מכון קדושת האות
חידוש ותיקון ספרי תורה ישנים

קונה ספרי תורה פסולים

(גם מיועדים לגניזה)

חיים (עוסק מורשה)
054-3175116
kdushathaot@gmail.com

תשלום הוגן

וכן רוכשים כלי כסף, כתרים, ריפונים ועוד

101

באיזה שנה המשכנתא שלך תקועה?
אתה זורק בכל חודש כסף לפח...
תשנה את המצב!

יוסף מנחם - מומחה למחזור משכנתאות עם 41 שנות ניסיון בבנק דיסקונט
נאן נדי רעיון לכם לשרם נחות על המשכנתא שלכם!

לישיחת ייעוץ ונדיקת החלטה - חייב עכשיו:
074-780-2868
WWW.A-MENACHEM.CO.IL

יוסף מנחם משכנתאות
דובר בנקאית שוטטת

נעים שנים

היה רק מספיק מים חמים וקרים בכל עת דינו

אילו היה עובר למצב שבת באופן אוטומטי
אילו היה מונע הש חילול שבת
אילו היה מאפשר על ידי גדולי הפוסקים
אילו היה מניע עם עניו יוקרתי במניין צפנים ולחצני טאץ'
אילו היה מאפשר מניית מים רוטחים ושויות לסור
אילו היה גם חסכוני בטיחות וניה לכל הצעפה

אבל נועם שתיים עושה את כל אלו - ועוד!
ומאחל לכם ולכל בית ישראל פסח כשר ושמח!

מוקד הזמנות:
***2026**

אסיקיים נעים

הלואה דחופה לפני החג

לליל הסדר? תהה הרבי. יצחק לא התבלבל. "בדיוק כפי ששערת ואמרתי קודם לרבי", השיב, "ברור לי שלהודי שאליו שלח הרבי את הכסף שנתתי כבר יש כל צורכי החג. ודאי כבר קנה לו ולבני משפחתו בגדים חדשים לכבוד החג. למה היה דחוף כל-כך לשלוח אליו כסף בערב החג, ועוד סכום גדול כל-כך?"

ארשת רצינית עלתה על פניו של הרבי. "האם אתה תלמד אותי איך לקיים את מצוות הצדקה?!", גער בעשיר. "אינך מבין דבר. נכון, צודק אתה שיש לאותו עני כל צורכי ליל הסדר – מצות ויין, דגים ובשר. גם ירקות לכל ימי החג כבר מצויים בביתו."

יצחק כמעט התפרץ לדברי הרבי, ברצונו לומר: "אם כן, הלא צודק אני בטענתי!", ואולם הרבי המשיך ואמר:

"אך הנה משהו שאינו ידוע לך. אותו עני הוציא את כל כספו על קניית צורכי החג, ולא נותרה לו פרוטה אחת בכיסו. הוא אפילו מסר חלק נכבד מכלי הבית לבית המשכונות, כדי שיוכל ללוות כסף בעבור צורכי החג."

עיניו של הרבי נעצמו לרגע והוא עצר את שטף דיבורו. לאחר מכן פקח את עיניו ונעץ ביצחק מבט חודר.

"את צורכי החג אכן יש לו", הטעים הרבי, "אבל שמחת חג אמיתית לא תהיה לו. אתה

יודע מדוע? מכיוון שאחרי חג הפסח לא תהיה לו אפילו פרוטה אחת בכיסו, והוא מלא דאגה איך יחזיר את ההלוואות שנטל, כדי לקבל בחזרה את כלי ביתו שמישכן.

"כדי שבכל-זאת תהיה לו שמחת יום טוב אמיתית דאגתי לשלוח לו סכום כסף הגון, שיכסה את ההוצאות שהוציא על החג. כסף זה יביא לו מנוחה ושלוות נפש והוא יוכל לשמוח כראוי בחג הפסח."

(על-פי 'בית מדרש')

הדחיפות?!"
"האמן לי כי הדבר נחוץ", השיב הרבי. "אני מבקש ממך שתיאות לתת לי את ההלוואה". באין ברירה הוציא יצחק את ארנקו ונתן לרבי את הסכום המבוקש.

יצחק ידע שצורכי החג כבר מוכנים בבתייהם של היהודים, ורצה מאוד לדעת לשם מה נחוץ לרבי סכום הכסף לפני כניסת החג. הסקרנות

"שתהיה ליהודי שמחת חג אמיתית". רבי חיים מצאנז וציונו

**ארשת רצינית עלתה על פניו של הרבי.
"האם אתה תלמד אותי איך לקיים את מצוות הצדקה?!", גער בעשיר.
"אינך מבין דבר!"**

גברה עליו. במקום לשוב לביתו הסתתר מאחורי דלת היציאה מבית הרבי וניסה לעקוב אחר הנעשה, כדי לגלות למי ימסור הרבי את הכסף.

כעבור דקות מספר קרא הרבי לגבאי ומסר לידייו את כל הסכום שלו מהעשיר, וביקש ממנו למסור אותו ליהודי מסוים. הגבאי יצא במהירות למלא את שליחותו, ואילו העשיר הגיח ממחבואו ונעמד מול פתח חדרו של הרבי. הוא רצה שהצדיק יבחין בו.

"מדוע נשארתי כאן, ואינך הולך לביתך להתכונן

"אינני מבין. דווקא עכשיו, כמה שעות לפני כניסת חג הפסח?! מה הדחיפות?!", תהה העשיר. כמה דקות קודם לכן נקרא הגבאי לחדרו של רבי חיים הלברשטאם, רבה של העיר צאנז והאדמו"ר הראשון של החסידות. זו שעת אחר הצהריים, והשמש שהחלה לנטות כלפי מערב בישרה את כניסתו הקרובה של חג הפסח.

"גש כעת לאחד מבעלי הבתים בעיר ובקש ממנו הלוואה של מאתיים רובל", הורה הרבי לגבאי. "אני זקוק לכסף בדחיפות."

"מנין אשיג עכשיו את הכסף?", תהה הגבאי. הרבי, שפיזר צדקה ביד רחבה לכל נצרך, כבר היה בעל חוב כמעט לכל העשירים שבעיר. מכל בעלי הממון המתגוררים בעיר לא נותר אחד שיסכים להלוות לרבי עוד כסף.

לפתע הבריק במוחו רעיון. הוא נזכר ביצחק, יהודי עשיר מופלג, אך קמצן גדול. נדירים היו המקרים שבהם פתח את ידו למתן צדקה, ובכלל קשה היה להשיגו. מכיוון שכך אין הרבי בעל חוב כלפיו. "ייתכן שדווקא ממנו אצליח לקבל הלוואה", הרבה הגבאי. "בערב פסח הוא ודאי נמצא בביתו". שב הגבאי אל הרבי והציע את שמו של יצחק. "גש אליו ובקש ממנו לבוא אליי", הורה הרבי.

אחרי כמה נקישות נפתחה הדלת. "הרבי ביקש ממני לקרוא לך בדחיפות", אמר הגבאי לעשיר. יצחק הופתע מהקריאה הבהולה. אף-על-פי שלא היה חסיד של הרבי, לא העז להמרות את פיו ומיהר להתייצב לפניו.

"אני מבקש ממך שתלווה לי מאתיים רובל", ביקש ממנו הרבי. "אני זקוק לכסף בדחיפות, עוד לפני כניסת החג."

"מדוע דווקא עכשיו, שעות אחדות קודם כניסת חג הפסח, זקוק הרבי לסכום כסף גדול כל-כך", תהה יצחק, בניסיון התחמקות. "הלא בשעה זו כל בית בישראל כבר מוכן וערוך לחג. על מה

לא פוסחים על אף אחד

מצילים תינוקות ומביאים חיים לעולם!

אפרת

אגודה למתן יעוץ וסיוע לנשים הרות במצוקה (ע"ר)

3042 *

10

עוזי קפלון

תקציר: צ'יקו מופיע בביתו של שניאור ומדווח כי "העסק מסתבך והולך"

תַּעֲלוּמָה קִטְנָה

"על מה אתה מדבר? צעקתי, למה משטרה?".
"מפני שאני לא העליתי את ה'למבורגני' של מר
אמנון על ה'ליפט'! נאנח המוסקניק.
"אז מי העלה אותה? צעקתי שוב.

"אין לי משג, ענה המוסקניק. ברור שמשהו
פרץ הלילה למוסד. המישהו הזה הפעיל את
ה'ליפט' והעלה עליו את ה'למבורגני' של מר
אמנון. ואתה יודע מה, הוא לא פרק ממנה כלום!
כל החלקים על מקומם! מה הוא רצה - זה מה
שכל כך מסקרן כאן. מסקרן ומדאיג, מפני שאני
יודע שיש למר אמנון תפקיד רגיש בבלוש. מישהו
מחפש אותו..."

צ'יקו סיים את ספורו המדהים ואז
הפנה אלי שאלה ישירה: "השאלה
עכשו היא מה אתה ואני עושים כדי
לעזור למר אמנון. אתה מוכן לצאת
אתי למלחמה נגד האנשים האלה?".

הלשון שלי התיבשה פתאום.
הרגשתי איך פעימות לבי מואצות.
גם התורתי מן הסתם. אתם מבינים?
דבר אחד זה לקרא כל מיני ספורי
מתח בספרים, ודבר אחר לגמרי הוא
כשספור מפיח ודמיוני, על חבנרת
אנשים מסכנים העוזקת אחרי
איש משטרה ומנסה לפגוע בו, קם
לתחיה לנגד עיניך, ואתה מוצא את
עצמך בתוך הספור, נדרש להתערב
ולהסתכן, ואולי גם לפגוש את
האנשים פנים אל פנים בחשכת ליל...

"השאלה היא", נסיתי להגיב באפן שקול, "אם
לא נבון יותר לעדכן מיד את מר אמנון עצמו על
ההתפתחות. הוא איש המקצוע בתחום הזה, לא?".

נשמתי לרוחה כשצ'יקו קבל את דברי. הוא היה
ענייני ומרה להתקשר למר אמנון. "מר אמנון!", דבר
בלחש לתוך פומית הפלפון, "הייתי במוסד, הכל
בסדר, שמו לך גלגלים חדשים. יש רק תעלומה
קטנה: הבקר נמצא האוטו שלך תלוי על ה'ליפט'
ובצל המוסד ספר שלא הוא שם אותו על ה'ליפט'...
"אין זמן לדבורים, צ'יקו!", חתך אותו קצרות מר
אמנון. "אני בדרך, תודה!".

"היום בבקר", ספר צ'יקו, "אני רוכב על האופנים
שלי באזור התעשייה, ואני מקבל טלפון ממר אמנון.
'שמע, צ'יקו' הוא אומר, 'אתמול התקשרו מהמוסד
ואמרו שהאוטו מוכן. החליפו גלגלים והכל בסדר
ואפשר לבוא לקחת אותו. הייתי עסוק ולא באתי.
היום הם לא עונים בטלפון כל הזמן... מוזר! קפץ
לשם' - בקש ממני מר אמנון - 'ובדק מה קורה'.

"טוב. הלכתי לפון, אני רואה את המוסד פתוח,
הכל בסדר והאוטו של אמנון על ה'ליפט'".

"סליחה", קטעתי אותו. "מה זה 'ליפט'?"

"זה המנוף שמגביה את המכונית, כדי שהמכונית
יוכל לטפול בחפשיית בנחון של הרקב, הסביר לי
צ'יקו בארץ רוח, אבל עכשו לא הבנתי משהו אחר.
"אם כל הבעיה היתה בגלגלים", תהיתי, "בשביל

מה הרימו את האוטו על ה'ליפט'? מה, כל פעם
שמחליפים גלגל משתמשים ב'ליפט'? מה פתאום?
בשביל זה מספיק ג'וק!".

"זה בדיוק מה שלא הבנתי!", קרא צ'יקו בשמחה.
"אני שואל את המכונאי למה האוטו על ה'ליפט',
ובפרט שכבר אתמול התקשרו לומר שהאוטו מוכן.
"המוסכניק מביט בי בחשד. 'אתה קשור למר
אמנון?', חקר. עניתי לו שמר אמנון שלח אותי, ואם
הוא רוצה, הוא יכול לבדק את זה עכשו בטלפון".

"נראה שאין ברירה" - אומר פתאום המוסכניק
- "אלא לומר בסוף את האמת, למרות שהיא לא
נעימה. לא עניתי כל היום למספר של אמנון, כי
רציתי שהמשטרה תבדק קדם מה פשר הדבר..."

דבר התורה שלי

אמץ נגד הרב

המורה שואל: "רוצים לצאת
להפסקה או להמשיך ללמד קצת?".
כל הפתה מכריזה יחד: "הפסקה!",
ואתה היחיד שמעדיף לסיים את
הלמוד. האם יהיה לך אמץ לומר את
דעתך ולצאת נגד הרב?

זו דוגמה למה שקרה ביציאת
מצרים. משה רבנו אמר לעם ישראל:
קדימה, יוצאים! אבל מתברר שרב
בני ישראל אינם רוצים כלל לצאת
ממצרים.

אנו יודעים זאת מהפסוק (בפרשת
בשלח): "וחמשים עלו בני ישראל
מארץ מצרים". חכמינו זכרונם
לברכה אומרים שהמלה 'חמשים'
רומזת למספר חמש, ופרושה - אחד
בלבד מתוך חמשה יצא ממצרים,
ולדעות אחרות - אחד מחמשים או
אחד מחמש מאות.

לשם מה התורה מספרת לנו זאת,
האם כדי שנדע עד כמה גרועים
היו בני ישראל, שלא רצו לצאת
ממצרים? הלא זה מצער מאוד לדעת
שעל כל יהודי שיצא ממצרים היו
רבים שהעדיפו להשאר בגלות!

אלא שהתורה אינה מתפונת חס
ושלום לדבר בגנותם של מי שנשארו
במצרים, אלא רצונה לשבח את
המעטים שבחרו בכל זאת לצאת
משם.

חשבו על זה: משה רבנו קורא
לכלם לצאת ממצרים, אבל היהודי
מסתכל ימינה ושואל: ורואה שכל
השכנים שלו ברחוב נשארים בבית.
כמה אמץ הוא צריך כדי לבחור
לעשות ההפך ממה שעושים כלם!

היהודי הזה קם ויוצא ממצרים
אל המדבר הגדול והמפחיד, בלי
להכין אפילו צידה לדרך. אבל בסוף
הנחישות שלו משפיעה גם על שכניו,
עד שמ-499 שלא רוצים לצאת
נשארים 49, ואחר כך גם מה-49
נשארים 4, ובסוף גם הם מצטרפים
ליוצאים.

(על פי תורת מנחם, כרך מג, עמ' 241)

מה רבו מעשיה'ה

להפן ים ליבשה

במפת ארץ ישראל רואים שני אזורים כחלים גדולים - ים המלח וים כנרת. אבל לפני מאה ומאתים שנה, כשציירו את מפת הארץ, היו בה שלושה אזורים כחלים - עוד אחד באצבע הגליל.

זה היה אגם מים גדול, שנקרא 'החולה', והוא נעלם כמיה שנים אחרי הקמת המדינה. למה? כי החליטו ליבש אותו.

נתחיל מהתחלה. כבר בתלמוד מופיע האגם בשם 'מיה של חילת' או 'מא דחלתא'. הוא השתרע על שטח של כארבעה עשר קילומטרים רבועים. גדלו היה כעשרית מגדלה של הכנרת.

הבעיה הייתה שלצד האגם היו שטחים גדולים פי שנים של בצות, ובהן שרצו יתושים שהביאו מחלות. לכן החליטו ליבש אותו, וכך גם לקבל עוד שטחים לחקלאות.

חלפו השנים והתברר שיבוש האגם היה טעות חמורה. המון בעלי חיים וצמחים שחיו בו - נעלמו, וגם האדמה שנשארה התגלתה כבעייתית.

קרקעית האגם הייתה מכסה בשכבה עבה של כבול. זה חמר שנוצר מצמחים קטנים שנדחסים במשך שנים רבות. הכבול הוא חמר מצין לדשון, והוא גם משמש להסקה, אבל כשהוא נשאר חשוף על הקרקע הוא גרם בעיות. באדמת החולה פרצו שרפות שבערו שבועות רבים, והיה קשה לכבותן. כשהבינו את הנזק שנגרם על ידי יבוש האגם, החלו לפני כשלושים ותשעים שנים לנסות להחזיר את האזור לתפארתו. במקום נחפר אגם מלאכותי חדש, ושטחים בעמק החולה הוצפו במים.

לא חלף זמן רב והחיים החלו לשגשג באגם. כיום הוא משמש תחנת התרעננות להמוני צפורים נודדות שחולפות בשמי ארצנו, ואתם מזמנים לבקר.

מקציר: בסיום החדש הראשון לעבודתו ברופא, אברהם עושה את דרכו לארמונו של הכליף, כדי לדווח על הנעשה. להפתעתו הרבה הוא מגלה שהכליף חולה.

כל השנה אם מישהו מציע לכם חטיף, עליכם לבדק שיש על האריזה חותמת כשרות. אבל אחרי פסח גם חטיף כשר יכול להיות אסור באכילה, אם הוא היה בפסח ברשות יהודי שלא עשה 'מכירת חמץ'!

הלכה בשבוע

גבריאֵל בגוב הסֵנטור

יום אחרי הטבח הנורא יצא מאיראן לישראל, וקבלת הפנים שציפתה לו הייתה אזעקה מלחיצה וכניסה חפוזת לממ"ד. אמן הסֵנטור, עולה טרי, מדבר על קריעת ים סוף הפרטית שלו

"התשוקה העזה לעלות לארץ הכריעה". גבריאֵל שם

וישראלים, ודיברנו על החוויות משם ומפה. היה מרתק לראות איך המוזיקה מחברת עולמות שנראים בלתי־אפשריים.

מסורת. באיראן שרנו הרבה שירים בעלי מילים בעברית, ולא ממש הבנו את משמעותם. בבית הכנסת שלנו היה יהודי שחי כמה שנים בארץ, ולפעמים היינו ניגשים אליו כדי שיפרש את המילים שאנחנו שרים. כיום אני חושב לעצמי שאילו הייתי חוזר לשם, יכולתי בעצמי להסביר לכולם... יש לא מעט שירים ששרים כאן, שאנחנו שרנו במנגינה אחרת. כיום אני אומר את המילים ובתוכי שר אותן בפרסית. כך אני מרגיש מחובר.

שלום. כולם בעולם רוצים שלום, ואני אומר זאת כמי שמכיר את העמים – גם שם וגם פה. בין טהרן לחולון, בין הסנטור לפסנתר, אני מרגיש שליחות שפורטת על המיתרים. שם, באיראן, היו לי תלמידים מוסלמים, ועד היום הם כותבים לי על געגועיהם אליי. אבל עכשיו אני פה, מנסה לחבר ולשמוח ולשמש גשר, ובטוח שיבוא היום ונוכל גם לראות בעינינו שלום בין העמים.

"המוזיקה מחברת עולמות שנראים בלתי־אפשריים"

גבריאֵל מנגן בבית הכנסת באיראן

הזה גורם לך להרגיש יותר את החג. בקהילה שלנו, בפסח כולם מזמינים אחד את השני, דבר שיוצר אווירה חגיגית ממש. פעם אחת הזמנתי חברים, הסברתי להם למה אנחנו אוכלים מצה, והם התלהבו וכיבדו.

עלייה. כשבגרתי ידעתי שאני רוצה לעלות לארץ. תמיד כששמעתי את צליל העברית, הרגשתי שאני מכיר את השפה, אף שלא ידעתי לדבר בה. למעשה קניתי כרטיס ל-8 באוקטובר אשתקד. ואז קרה הטבח הנורא. התלבטנו, אבל התשוקה העזה לעלות לארץ הכריעה.

אזעקה. הגענו לביתו של דודי וכעבור כמה שעות שמענו אזעקה. זה היה מלחיץ. רצנו מייד לממ"ד. כעולה חדש, שלא הספיק לישון אפילו לילה אחד בארץ, זה היה נורא. שאלתי את עצמי אם באמת באתי למקום טוב. כיום ברור לי שכן.

התאקלמות. גרנו שנה במעונות ולמדנו עברית באולפן. בהמשך עברתי לחולון ומצאתי פה בית. אני מופיע עם הסנטור, מספר על החוויות שלי מאיראן, על החיים היהודיים שלנו שם ועל העלייה.

מוזיקה. אני מלחין מוזיקה מקורית. מופיע בהופעות פרטיות ובסדנאות שאני מארגן. יש לי גם הרכב עם ידידי הזמר עמרי גורן. הוא מביא את הישראליות, אני את הפרסיות, ויחד יוצרים משהו חדש שמחבר בין העולמות. לפני כמה חודשים ארגנתי הופעה עם נגנים פרסים

תעודת זהות. גבריאֵל שם (שמואליאן),

בן 24, תושב חולון, יליד העיר אספהאן שבאיראן. נולד למשפחה יהודית־מסורתית, יצא מאיראן עם אחותו למחרת הטבח הנורא בשמחת תורה. גם כאן הוא מוסיף ליצור, לנגן ולספר את סיפורו – עליידי הסֵנטור, כלי נגינה עתיק, ממשפחת כלי המיתר, שהיה נפוץ בממלכת פרס.

בית. גדלתי באספהאן, עיר מרכזית, הקרובה לטהראן. אבי היה שליח ציבור בבית הכנסת, והתפילות שלו היו מלאות נשמה. כבר כילד בן שש התחברתי למוזיקה, כשחבר של המשפחה ניגן בסֵנטור, שיש המכנים אותו 'הסבא־רבא של הפסנתר'. ראיתי איך הוא מקיש בשני מקלות על המיתרים, והמראה היפנט אותי. בגיל שמונה התחלתי ללמוד לנגן בכלי, ועד היום אני מנגן בו.

דוגמה. גדלתי בסביבה טובה, בקרב יהודים מסורתיים. גם המקומיים האירו לנו פנים. דווקא השוני שלך, כיהודי, בין מוסלמים, גורם לך להבין שעליך לבנות בעצמך את אישיותך. ולא פחות מכך, היותך יהודי מחייב אותך להיות דוגמה חיה מול כולם. הצעירים באיראן יש להם פתיחות ורצון לשמוע ולדעת. גם כמוזיקאי הרגשתי שהם מכבדים אותי מאוד.

פסח. לחגי ישראל באיראן היו ניוחות ייחודיים. פסח היה חג מיוחד מאוד. באיראן אין להשיג מוצרי מזון כשרים לפסח, חוץ ממצה ועוד כמה פריטים. דווקא הצמצום

הרשת המשתלמת בישראל עם

כשרויות מהזדרזות

הרשת הטובה בישראל למוצרי מהדרין

מחסני השוק
מבצעים בכל מחיר

מחסני השוק
מהדרין